D. Eğinedoğu tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE / SAYI: 62 / 4.12.1978 / 350 KRŞ.

Engelleri Aşmak için GÜÇBİRLİĞİNİ KALICI KILALIM!

DİSK ile diğer demokratik kitle örgütlerinin, anti-demokratik kanun tasarılarının geri alınması konusunda Başbakan'a yaptıkları çağrıyı Ecevit 27 Kasım'daki CHP Grup Toplantısında sert bir biçimde cevapladı: «Aslında kendisi bu türlü şiddet eylemlerinin tamamiyle dışında kalmış bir büyük örgüt (yani DİSK) maalesef bu şiddet eylemlerinde rolü olan bazı kuruluşları da adeta bir cephe gibi toplayıp onlarla birlikte ortak bir bildiri yayınlayarak bizim hazırladığımız yasa önerileri karşısında durum almıştır...» dedi.

Ecevit konuşmasının bir başka yerinde DİSK, tek başına görüşlerini belirtseydi bunlar üzerinde durmaya gerek görebileceklerini belirtiyor, böylece kendisini asıl rahatsız eden şeyin «Demokratik platform» toplantısı gibi bir güçbirliği girişimi olduğunu açığa vuruyordu. Bu, ilk kez olmuyor. DİSK'in faşist katliamı protesto amacını güden 20 Mart genel grevine de Ecevit karşı çıkmıştı. CHP'nin faşizme karşı demokrasi güçlerini seferber etmekten çekindiği açık. Bunun yerine daha çok solu hedef alacak olan tepeden inme baskı yöntemleri ileri sürüyor.

Ecevit'in «anarşiyi önleme» bahanesiyle emekçi halkımızın örgütlenme özgürlüklerini kısıtlama yolundaki yasa tasarılarına sarılması onun siyasal açmazını sergilemektedir. Sosyalistlere bile arada bir halkla bütünleşme konusunda dersler vermeye kalkışan CHP lideri, şimdi halkımızın örgütlü kesimlerinin elbirliği ile demokrasiye sahip çıkma girişimlerine karşı çıkmaktadır. Üstelik DİSK'in düzenlediği Anti-emperyalist - Anti-faşist Platform toplantılarında anti-demokratik yasalara karşı çıkma yanında, faşist komplocuların karşısında atacağı ileri adımlarda CHP ağırlıklı iktidarı destekleme tutumu da vardır.

ÖRGÜTLÜ HALKTAN KORKUYORLAR

Ecevit, bir burjuva politikacısı olarak başından beri örgütlenememiş yığınların seçimden seçime desteğini yeterli saymıştır. Bir burjuva politikacısının demokrasiyi savunmak için güçbirliğine girişen örgütlü halk güçlerini anlaması beklenemez. Anarşik eylemleri önleme gerekçesiyle açıkça DİSK'i diğer bazı örgütlerden uzak tutma çabası, faşist cephenin ekmeğine yağ sürmekten öte sonuç vermez. CHP li-

(Devamı 3. sayfada)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
Osmanlı Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır

Baskı Tarihi:

4.12.1978

İÇİNDEKİLER

ENGELLERİ AŞMAK İÇİN GÜÇBİRLİĞİNİ KALICI KILALIM 1

FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA ... 6

TİKP, BİR DÜZEN PARTİSİDİR 7

«DEVRİMCİ YOL»UN OLİGARŞİ ANLAYIŞININ ELEŞTİRİSİ 8

DEVRİMCİ VE ENTERNASYONALİST ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ ... 12

HAMURLARI YALANLA YOĞRULMUŞTUR 16

OKUYUCU MEKTUBU

Sayın Dostlar:

BAĞIMSI ZTÜRKİYE gazetesi vasıtasıyla, tüm köylü kardeşlerimize ve tüm köylüden işçiden yana olanlara ve yine bağımsızlık ve gerçek demokrasi mücadelesi veren kardeşlerimize duyurmak istediğimiz bir haberimiz var. Gerçi geç yazmış olabiliriz, bizi hoş karşılayın.

Bizler; Adana'nın Kozan kazasına bağlı Pekmezci köyü halkından devrime inanmış arkadaşlarız. Köyümüz, imkânları fena sayılmayan, ortaokulu da olan bir köydür. Arazilerimizin sulanabilenleri de vardır. Diyeceğimiz; Fena sayılmaz, fakat şehirde işçilik yapanlar da mevcuttur. Bizim asıl diyeceğimiz bu değil. Asıl sorunumuz köylük yerlerde yeni yeni başlayan kargaşalıklardır.

Geçenlerde, bize yarım saat uzaklıktaki komşu köy olan, Yassıçalı köyünden davullu zurnalı iki araba dolusu adam geldi. Adam diyoruz, çünkü önce neyin nesi olduklarını pek anlayamadık. Merakla yanlarına vardık. Gördük ki gelenler adam değil, meğer bir sürü uluyan köpeklermiş. Yani faşistler. Bunun üzerine hemen tüm köy halkı bir araya gelerek durumu inceleyip, bir karara vardık ve köpeklerin en kısa zamanda köyü terketmesini istedik, aksi durumda kendileri için durumun hiç de iyi olmayacağını belirttik. Faşistler civciv çıkaramayacaklarını anlayınca, kıçlarına bakaraktan defoldular. Gerçi ileri geri söylenenler olmadı değil.

Akıllarınca köylünün bir kısmıyla birolup diğer tarafı ezmek niyetindelerdi, fakat umdukları dağa kar yağdı ve AP'liler bile ilerici demokratlarla bir olup karşılarına dikildi. Davul zurna da tutmuşlar ki çorçocuk kandırıyorlar. Hani bir laf vardır; Geçti Bor'un pazarı diye başlar, o hesap. Artık onlar şunu bilmeliler ki; çevremizde halka düşman olanlara fırsat vermeyeceğiz, demokrasiye düşman olanlara biz de düşman olacağız. Şunu da söyleyelim ki; Gerek dışardan, gerekse içerden ve onlarla birlik olarak, Ülkemizin ve halkımızın üstünde zulüm, zorbalık ve sömürü uygulayanlar, gerek bizim, gerekse tüm köylü kardeşlerimizin, onlara karşı sırt sırta, omuz omuza olacağından hiç kimsenin kaygısı olmasın. Köyümüzde geçen olayherhalde bunun en güzel örneklerinden biri olsa gerek.

«Bağımsız Türkiye» gazetesinin çıkmasında emeği geçen kardeşlerimize bizden selam olsun. Bu mektumubuzu yınlarsanız seviniriz.

KAHROLSUN FAŞİZM - FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA

YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE!

PEKMEZCİ KÖYÜ DEVRİMCİLERİ

BAŞYAZI

Engelleri Aşmak İçin

Güçbirliğini Kalıcı Kılalım!

(Baştarafı 1. sayfada)

deri bu son konuşmasında, «ufak tefek bazı yasa değişiklikleri yapmadan olayların önüne geçmek hayli zorlaşmış bulunuyor» diyor.

Ufak tefek dediği bazı yasa değişikliklerinin gerçekte sivil sıkıyönetime varacak anlamda bir baskı ortamı yaratabileceğini, bugün her yurtsever görebiliyor. 12 Mart faşizmi gibi tarihi bir deneyden sonra emekçi halkımızın özgürlüklerini kısıtlamakla «anarşi» denen şeyin önlenemiyeceğini, aksine bununla işbirlikçi burjuvazinin daha koyu bir diktatörlüğüne ortam hazırlanabileceğini bugün daha geniş kitleler öz deneyleriyle anlayabilecek durumdadır. MİT'e, polise, tüm baskı kuvvetlerine söz geçirmekten aciz bir hükümetin baskı kuvvetlerinin yetkilerini genişletmekle, demokratik hak ve özgürlükleri kuşa çevirmekle demokratik düzeni savunabileceği savı ciddiye alınamaz.

Anti-demokratik yasa değişiklikleri tasarılarına karşı Türkiye Barolar Birliği, yerinde bir açıklama yaparak iktidarı dolaylı da olsa 12 Mart faşizminin ünlü başbakanı Nihat Erim'in gerici anlayışı ile suçladı. Bu bildiride ileri sürülen tasarıları, Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği hükümlerin yenilenmesi niteliğinde olduğunun açıklanması, Ecevit iktidarının anayasal konuda düştüğü çizginin geriliğini göstermektedir.

CHP yönetiminin bu anti-demokratik yasa tasarılarına sahip çıkması, bu parti tabanında da büyük hayal kırıklıklarına yol açmıştır. Son grup toplantısında bir CHP milletvekili bu yasa tasarılarıyla, bir polis devletinin yaratılacağı endişesini dile getirmesi, bu tabanın tepkisinin bir yansımasıdır.

OLAN «ANARŞİ» DEĞİL, FAŞİST TERÖRDÜR

Ortada halkımızın beynini yıkarcasına tekrarlanan biçimde bir «anarşi» yoktur, faşist cinayet şebekelerinin ardı arası kesilmeyen saldırıları ve terörü vardır. Gerisinde emperyalist odakların ve işbirlikçi gericiliğin bulunduğu Kontr-gerilla, MHP, Ülkü Ocakları ve benzeri faşist örgütler ortada kol gezer, hergün bir kaç yurtsever katledilirken sağ terörizm yanında, onunla aynı ağırlıkta solda da bireysel terör eğilimleri ve eylemleri vardır, fakat yoğun faşist terör yanında bunun önemli bir ağırlığı olmamıştır. Bu yüzden bu konu ikide bir yan yana getirilip «sağa da sola da karşıyız» propagandasına malzeme yapılamaz.

Sol terör eğilimleri dışında, yıllardan beri kolluk kuvvetlerinin bazı kesimlerinin açıkça faşist teröre arka çıkması yüzünden halkımızın demokratik savunma eylemleri, tam bir «nefsi müdafaa» ihtiyacından doğmuştur.

Herkes biliyor ki solda silahın gündeme gelmesi, devrimcilerin faşist odaklar tarafından birer birer öldürülmeye girişildiği 1969-70 yıllarında başlamıştır. Bu yıllar Demirel'in başbakanlık yaptığı, egemen güçlerin soldaki uyanmayı sağ terörle bastırmaya kalktığı dönemdir.

Faşist saldırılara karşı bir tepki olarak ortaya çıktığı açıkça bilinen ve faşist odaylar temizlendiğinde büyük ölçüde ortadan kalkacağı açıkça belli olan sol silahlı eylemler ile anarşi ve terörün asıl nedeni olan faşist saldırı ve cinayet merkezlerini aynı sepete koymak bir aldatmacadır.

Solda bireysel terör eğilimleri ile mücadele etmek bir görevdir. Bağımsız Türkiye, sık sık bu konu üzerinde durmuştur. Fakat azdırılmış faşist teröre karşı, demokratik savunma görevlerini bireysel terör olarak eleştirmek, gerici propaganda ile aynı paralele düşmek olur.

Çizilen tablonun eksik kalmasını önlemek için belirtelim ki, ayni Ecevit son CHP Küçük Kurultayında ilerici ve devrimci kamu oyunun yıllardır çok iyi bildiği bir gerçeği ilk kez dile getirdi; anarşi ve terörün başlıca kaynağı olarak MHP'nin örgütlediği komando kamplarını ve benzeri tedhiş hazırlıklarını bir MİT raporu ile açıklayarak o zamanın başbakanı Demirel'i suçladı. Bu suçlama ile faşist terörün asıl nedenlerine işaret ederken ve henüz faşist saldırıların kaynağına doğru ciddi bir adım bile atılmamışken daha çok solu hedef alacağı açık olan faşizan yasa maddeleri ile «anarşi ve terörün kaldırılacağını» savunmak çelişki değil midir?

Bunu, ilerici basında bazı kalemlerin yaptığı gibi, bir türlü başedilemiyen terör ortamına karşı iktidarın bir yandan da yasa önlemlerine sarılması olarak yorumlayamayız. Kuşkusuz teknik düzeyde bir kaç yasa maddesinin gündeme gelmesi düşünülebilir. Fakat zaten son derece anti-demokratik olan Dernekler Yasasına, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasasına, Devlet Memurları, Polis Vazife ve Sela-

hiyetleri Yasasına ve daha birçoklarına faşist maddeler ekleyerek halkımızın demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlamak hiçbir biçimde terörü yoketme önlemi olarak sunulamaz. Aslında gerici yasa değişiklik tasarıları bunlardan ibaret değildir. Usul Yasası, İl İdare Yasası, Seçim Yasası, Üniversite Yasası ve Öğrenci Disiplin Yönetmelikleri konusundaki değişikliklerden birçoğunda aynı faşizan eğilimi görmek mümkündür.

ECEVİT'İN İKİ ÇIKMAZI

Özgürlük şarkılarıyla geniş kitlelerin desteğini alarak iktidara gelen Ecevit'in faşist terör ve demokratik haklar konusunda iki büyük açmazı var:

Birincisi, başta ABD emperyalizminin denetimindeki uluslararası mali kurumların sadakalarına bel bağlıyan bir iktidarın, emperyalizme meydan okuyarak CIA yaratığı Kontr-Gerilla ve benzeri faşist örgütlerin üzerine yürüyememesi. Koşulların zorlamasıyla da olsa uyduluk politikasına bir defa girildi mi, emperyalizme ve onun vurucu yedek gücü faşist teröre etkili bir biçimde karşı çıkılamaz. Faşist örgütlere karşı titrek elli bir mücadele buradan kaynaklanmaktadır.

Ecevit'in ikinci çıkmazı, örgütlü emekçi halkımızdan köpük demokrasi anlayışından gelmektedir. Ve bu anlayış gerici güçlerin ağır basmasıyla daha da gerilere itilmektedir. Solun ezildiği bir tarihsel ortamda Ecevit'e, örgütsüz yığınların seçim meydanlarındaki coşkusu ile «halkçı» sıfatı takılmıştır, onu sürdürmeye çalışıyor. Sosyalist hareketo kaptırırım korkusu ile iktidar olarak örgütlü halkın aktif desteğine hiç yanaşmaması biraz da bundandır.

CHP'YE YÜKLENEN İŞLEV

Hala CHP etkisindeki bazı çevreler bu yorumumuzu, ilk bakışta fazla sert olarak nitelendirebilir. Oysa son ayların bir çok olayı bu yorumu güçlendirmektedir.

12 Mart faşizminin nasıl gündeme geldiği hatırlansın. Sosyalist hareketin güçlenmesi, emekçi sınıfların hızla uyanması, hareketlenmesi karşısında, işbirlikçi sermaye ile büyük toprak sahiplerinin has partisi AP'nin sandıktan çıkmada zorluk çektiği bir dönemde, ekonomik krizin de derinleşmesiyle egemen güçler 12 Mart faşizmini tezgahladı. Örgütlü halk güçlerine karşı illegal faşist terör, devlet terörü ile desteklendi, sömürü ve baskı arttırıldı. 12 Mart Hukuku denen operasyonlarla 1961 Anayasası'na gerici maddeler eklendi, diğer yasalar anti-demokratik değişikliklerle donatıldı. Kolluk kuvvetleriyle, Sıkıyönetim Mahkemeleri ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile sömürü ve tahakküme karşı çıkan halkımızın direnişi kırılmaya çalışıldı.

Fakat egemen güçler için parlementer görünüşlü açık faşizm de çözüm getirmedi. 1973 seçimlerinde halkımızın direnişi ile sınırlı demokratik hakların fiilen kazanıldığı bir siyasi ortama geçildi. AP'nin artık tek başına iktidar olmaktan çıktığı bu ortamda, iki MC koalisyonu da, sürekli olarak sıkıyönetime çağrılar yaparak, Anayasa değişikliklerini istiyerek, Devlet Güvenlik Mahkemelerini yeniden tezgahlamaya çalışarak, Askeri Mahkemeleri işleterek, faşist cinayet merkezlerini çalıştırarak örgütlü halkımızı yıldırmaya çalıştı.

Son yılların tüm belirtileriyle görülüyor ki egemen sınıfların özlemi, artık ya açık faşizm ile terörist sağ güçleri siyasal iktidara geçirmek, ya da AP-CHP koalisyonu ya da ona benzer ara çözümler ile burjuva diktatörlüğünün yasal baskıcı yöntemlerini getirerek üstü örtülü faşizmi sürdürmektir. Bu iş için mutlaka koalisyon da şart değildir. Uysallaştırılmış bir CHP'ye de aynı işler gördürülebilir.

Son aylardaki bir dizi olay, iktidar bunalımı içindeki egemen güçlerin nasıl ısrarlı bir arayış içinde olduğunu gösteriyor.

Hızla uyanan, örgütlenmeye çalışan halkımıza karşı açık faşizm, egemen sınıflar için kısa süreli sömürü ve tahakküm olanakları sağlar ama uzun vadede kendisi için daha büyük iktidar bunalımları yaratabilir. Egemen çevreler bunu bilir. Bu yüzden geçen yıllarda sürekli olarak AP ve MHP'nin sıkıyönetim isteklerine yeşil ışık yakılmamış, fakat sağ terör mihrakları tam istim çalıştırılarak faşist komplo, yedek güç olarak ayakta tutulmuştur. Yine 1977 seçimleri sonunda halkın desteği ile iktidara yaklaşan CHP'ye egemen çevreler, azınlık iktidarı ya da MSP ile ortaklık olanaklarını tıkayarak 2. MC iktidarına yol açmışlardı. Cumhuriyet döneminin en ağır ekonomik bunalımı ile işlemez hale gelip iflas eden bağımlı kapitalizmin çarkları için egemen sınıflara 2. MC'de yetmeyince, yığınların gözünde yıpranmamış CHP ağırlıklı bir iktidar ile bu dar geçitten geçme yolu arandı. Bu, egemen çevrelerde «Büyük Koalisyon» denen AP-CHP özlemi yolunda bir ilk adım olmuştur ve her ciddi bunalımda bunun çeşitli ara iktidar çözümleri denenecektir. Fakat bellidir ki egemen sınıflar için asıl hedef, kısa sürede «Umut Ecevit» simgesiyle sömürü ve tahakküm düzenine karşı demokrasiye sahip çıkmaya çalışan kitleleri durdurmak, uzun vadede de hızla tek seçenek haline gelmekte olan sosyalist hareketi engellemektir.

BİR ŞEYİ UNUTUYORLAR

Kuşkusuz bu engelleme artık 1946'da İnönü'nün yaptığı biçimde bir açık engelleme ile başarılamaz. Halkımızın bugünkü örgütlenme düzeyi ve uluslararası koşullar, 32 yıl önce 1946 yılının 16 Aralık'ında yapıldığı gibi bir yandan Bayar'ların, Menderes'lerin Demokrat Partisine yolu açarken Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisini, Türkiye Sosyalist Partisini, sosyalistlerin tam denetimindeki Sendikalar Birliği'ni kapatmakla egemen sınıfların huzuru sağlanamaz. Bunun günümüzde daha ince yolları vardır.

Bugünkü CHP üst yönetimi, dayandığı geniş küçük burjuva sınıfların ikili sınıf yapısından yararlanarak, işçi ve diğer emekçi sınıflar ile işbirlikçi büyük burjuvazi arasında sağlamaya çalıştığı uzlaşmacı bir konumda bile kalamıyor. Sınıf mevzilenmesinde, emperyalizmin desteğindeki işbirlikçi sermayenin ağırlığına karşı duran bağımsızlık ve demokrasi cephesinin güçlü potansiyeli, dağınık oluşu yüzünden durmadan sağa kayıyor. CHP yönetiminin politikası, burada hem işbirlikçi sınıflar hem de emekçi yığınlar için tek seçenek olma görüntüsünü sürdürerek ağır bastıran tarafı kollamaktır. Şu anda işbirlikçilerin ağır bastığı açık.

Bu nedenle Güçbirliği Platformu girişimlerine karşı çıkılmakta, DİSK ile devrimci gruplar arasına fit sokulmaya çalışılmaktadır. Eğer DİSK bir ilerici işçi federasyonu niteliğini sürdürecekse Türkiye solunun başta gelen sorunu olan anti-faşist ve anti-emperyalist eylembirliği sorununa çözüm araması ve bu amaçla tüm demokratik kuruluşlarla dialog içinde bulunması doğaldır. DİSK'e bu hakkı tanımamak, eylem birliği doğrultusunda ancak mütevazi bir ileri adım olan Güçbirliği Platformu girişiminden ötürü, DİSK'i jurnal edercesine suçlamaya kalkışmak, burjuva demokrasisinin vazgeçilmez bir unsuru olan bir ilerici sendikalar federasyonunun varlığını hazmedememektir. Ecevit'in demokratlığı şu anda bu düzeydedir. Öte yandan «Anarşi ve teröre karşı» «faşizme de komünizme karşıyız» temelinde, gerçekte ise tam bir amerikancı soğuk harp «anti-komünizmi» ağzıyla DİSK'e sözde el uzatan Türk-İş, CHP yönetimi ile sıkı ilişkiler içindedir. Ecevit'in hayranı olduğu Batıdaki burjuva demokrasilerinde ise 2. Dünya Savaşı sonunda faşizm bir insanlık suçu ilan edilerek yasaklanmış, komünist partiler ise demokrasi mücadelesinin ayrılmaz birer parçası olarak yasal çalışmalarını sürdürmüşlerdir.

16 Aralık 1946'da İnönü'nün gerçekleştirdiği demokrasi katliamından sonra sendika alanında doğan boşluğu kapatmak için kurulan ve ABD casusları ve dolarları ile desteklenen Türk-İş'in gerici sendika yönetimi yine tarihi görevini sürdürüyor. Bir yandan iktidarla elbirliği içinde imzalanan Toplumsal Anlaşma ile İMF doğrultusunda İMF direktifleri doğrultusunda ücretleri donduruyor ve işçi sınıfını aldatarak onun sendikal mücadelesini uyuşturmaya çalışıyor. Diğer yandan da gerici Türk-İş yönetimi, siyasal bunalıma çözüm olarak, işbirlikçi kapitalistler ağzıyla şunu öneriyor: «Anarşi ve teröre son vermek için CHP-AP koalisyonu bir an önce kurulmalıdır!» Halil Tunç'lar, Sadık Şide'ler bu öneriyi tekrarlayıp durdukları dönemde AP, Kongre kararı ile parti programına «sermayeyi ürküten uzun süreli grevlerin önlenmesi, sendikacılık çalışmalarının sınırlanması, siyasal amaçlı baskı grubu olmalarını önleyici yönde» kesin eklentiler yapıyordu.

Babıali'nin sağ basını her bunalımda büyük koalisyon önerisini ısıtıp gündeme getirmektedir. En büyük devlet yetkilileri bayram mesajlarında AP ile CHP'nin asgari müştereklerde buluşmasını istemekte, hemen ardından yasalarımızın «özgürlükçü demokrasimizi» kurmakta yetersiz kaldığını vurgulamaktadır. Senato kontenjan grubu başkanı, teröre karşı büyük koalisyon istemektedir. Milliyet başyazarı uzun süre bir sivil sıkıyönetim düzeni ile bu anarşi ve terör ortamından çıkılabileceğini savunmuştur.

Böylece egemen propaganda hep sıkıyönetimsiz bir sıkıyönetim ortamı hazırlama yönünde çalıştırılmaktadır. Bunun 1960'larda sürdürülen sağa açık, sola kapalı Filipin demokrasisi dediğimiz anti-demokratik düzenle özde farkı yoktur. Birşeyi unutuyorlar: Bugünün Türkiye'sinin 1950'ler, 1960'lar Türkiye'si olmadığını..

★

Bütün belirtileriyle ortaya çıkmıştır ki aile içi kavgalarına karşın tüm burjuva partileri, emekçi halkımıza ve onun öncüsü işçi sınıfı siyasi hareketine karşı sömürü ve tahakkümde, bazı yöntemlerde ayrı olsalar bile, özde tamamen birleşmektedirler. Görülüyor ki, baskı yöntemlerinde de egemen sınıfların iktidar bunalımına çözüm aramada da bütün kavgalarına karşın bir dayanışma vardır. Emperyalizme ve işbirlikçilerine, gönüllü gönülsüz verdiği sayısız teslimiyet örneğinden sonra, katlanılmaz bir pahalılık cehenneminde kıvranan halkımız, en ilkel özgürlüklerini de elinden almaya yeltenen CHP ağırlıklı iktidarı ilelebet desteklemesi beklenemez. Halkı düş kırıklığına uğratan bu siyasal iktidar, sosyalist hareketimize daha geniş ölçüde yönelmeye başlıyacak yığınların önüne duvarlar çekmeyi başaramıyacaktır. Emekçi yığınlar için, ona layık gerçek bir seçenek olmayı başarmak, hareketimiz için yaşamsal bir görev haline gelmiştir. Anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelede artık kalıcı bir dayanışmayı sağlamak, ekonomik, demokratik ve siyasal mücadelede hızla birliğe ulaşan yolları yaratmak ve bunları azimle zorlamak görevi karşımıza dikilmiştir.

Filistin Halkıyla Dayanışma

29 Kasım Filistin Halkıyla Dayanışma günüdür.

Bütün dünyada yer yerinden oynarken yurdumuzda Filistin halkıyla dayanışma gününün dönük geçmesi Türkiye'nin ulusal demokratik güçlerinin birinci derecede önemli bir devrimci enternasyonalizm görevlerini savsakladıklarını igösterir.

Filistin, Türkiye'nin de içinde bulunduğu bölgedir. Burnumuzun dibinde. Filistin Ortadoğu'da emperyalizm-siyonizm-Arap gericliği cephesi ile ulusal demokratik güçler cephesi arasındaki mücadelenin odaklaştığı noktadadır. Ve Filistin devrimi dünya devriminin bir parçasını oluşturur. Filistin halkının düşmanları, Türkiye halkının da düşmanlarıdır. Dost da birdir, düşman da bir. Filistin Devriminin zafere ulaşması Türkiye'deki devrimci güçler için yeni ufuklar açılmasını sağlayacaktır Öte yandan Türkiye'de emekçi halk güçlerinin ağır basması Filistin Devrimi için elverişli koşulları hazırlar. Filistin halkı ile Türkiye halkı arasındaki dayanışma bu gerçeklerden kaynaklanmaktadır.

Filistin Devriminin zaferi dünyanın bu bölgesinde gerici güçlerin kesin yenilgisini müjdeleyen bir dönüm noktası olacaktır. Emperyalizm-siyonizm-Arap gericiliği üçlü ittifakı da bunu biliyor. Onun için bu devrimi kan içinde boğmak için tertipler hazırlamaktadırlar. Son Camp David anlaşması bu amaçla tezgahlandı. Arap ulusal davasına ihaneti kesinleşmiş olan bir Enver Sedat'ın eli Arap kanına bulaşmış siyonist teröristerinin başı ile Carter'ın bakışları altında kucaklaşmasının simgelediği «Barış» Orta Doğu'da petrol şirketlerinin çıkarlarının emrettiği «barış»tır. Bu «Barış» başta FKÖ önderliğinde vatanları için savaşan Filistin halkı olmak üzere Arap halklarının kanı, ve gözyaşı üzerinde kurulmak isteniyor.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymayacaktır. Halk düşmanları Bölgemizdeki yurtsever güçleri doğru değerlendirmeden hesaplarını yapmışlardır. Orta-Doğu'da devrimci bunalım gittikçe daha da derinleşecek ve halkların zaferini hiçbir Camp-David komplosu engelleyemeyecektir.

Camp-David görüşmeleri sırasında CHP ağırlıklı hükümet, ve onun güdümündeki TRT uyduluk poltikasının utanç verici örneklerini verdi. Bu emperyalist tertip Türkiye kamu oyuna emperyalist haber ajanslarının diliyle sunuldu. Sedat'lar Begin'ler, Carter'ler birer barış meleği gibi gösterilmek istendi. Hükümetin bu tutumu, dört Amerikan üssünün olup bittiye getirilerek yeniden açılması gibi, halkımızın ulusal çıkarlarına ters süşen bir tutumdur. İktidarın bir yandan Camp David anlaşması övücülüğü yaparken, öte yandan üçüncü dünyaya açılmaktan, sosyalist ülkelerle dostluk ve iyi komşuluktan söz etmesi düpedüz iki yüzlülüktür.

Türkiye'nin yurtsever güçleri her zamankinden daha uyanık davranmak ve Filistin halkıyla dayanışma görevini yerine getirmede işi sıkı tutmak zorundadırlar.

Server Tanilli gecesi başarılı oldu

Geçen hafta bazı demokratik kuruluşlar Devrimci bilim adamı Server Tanilli ile Dayanışma Gecesi düzenledi.

San sineması salonunu dolduranlar geceye katılmakla faşistlerin alçakça silahlı saldırısına uğrayan Tanilli'nin tedavisi için açılan kampanyaya katkıda bulundular, devrimci bilim adamı ile dayanışma durumunda olduklarını gösterdiler.

Geceye katılan sanatçılar da aynı dayanışma içindeydiler. TEP adına geceye gönderilen mesaj aşağıdadır.

Server Tanilli ile Dayanışma Gecesi
Tertip Komitesine

Server Tanilli tüm olanaklarıyla bağımsız ve demokratik bir Türkiye uğruna, sömürüsüz bir toplum uğruna mücadele ettiği için faşist cephenin katilleri tarafından alçakça vuruldu. Onunla dayanışma bir yurtseverlik görevidir. Türkiye'nin emperyalist dünya içinde sömürülen bağımlı bir ülke durumunu sürdürme çabasında olan işbirlikçi gerici güçleri, bu faşist saldırılar da kurtaramaz.

Son sözü Tanilli'ler söyleyecektir.

TEP Genel Başkanı
Mihri Belli

TİKP Bir Kurulu Düzen Partisidir

Sovyet Deniz Kuvvetlerinden iki savaş gemisi İstanbul limanını ziyaret etti. Böyle bir şey kırk yıldan beri ilk kez olmaktaydı. Bu ziyaret Türkiye halkının ulusal dış politika özlemlerine uygun düşen bir gelişmedir. ABD emperyalizminin kuyruğunda uyduluk politikası onyıllar boyu kuzey komşumuza karşı düşmanlığı körükledi durdu. Bu politikanın ulusal çıkarlarımızla çeliştiği gerçeğini ürkek bir dille de olsa bir kurulu düzen partisi olan CHP bile teslim ediyor. Ancak besbelli ki CHP ağırlıklı hükümetin uygulamaları bu konuda dedikleriyle çelişmektedir. ABD ile Türkiye arasında Amerikan üsleriyle ilgili bir anlaşma yapılmadan ve bu anlaşma meclislerin onayından geçmeden, bir olup bitti olarak dört Amerikan üssünün yeniden açılması eski uyduluk politikasının sürdürülmesinden başka anlam taşımaz.

Kurtuluş Savaşımızda geleneği kurulmuş olan Türk-Sovyet dostluk ve iyi komşuluk politikasına dönme yolundaki öneri ve girişimlere karşı çıkanların başında Pekinciler geliyor. Nitekim Sovyet gemilerinin ziyaretine karşı en büyük yaygarayı bunlar kopardı. Anti-Sovyet yürüyüş ve miting düzenlediler ve Taksime giderek Sovyet filo komutanının koymuş olduğu çelengi seyirci durumunda kalan polisin gözü önünde parçaladılar. Pekinciler, yayınlarında bu hareketlerini 1968'de devrimci gençliğin Amerikan Altıncı Filosu erlerini Dolmabahçeden denize dökmesi olayı ile kıyaslıyorlar. «Dün baş saldırgan emperyalist Amerika idi, bugün Rusyadır. -Dün nasıl Amerikaya karşı çıktıksa bugün de Rusya'ya karşı çıkıyoruz» demeye getiriyorlar. Ve bunu vatan toprakları bir uçtan bir uca ABD emperyalizminin üsleriyle donanmış CİA'nın ve onun yerli şubesinin cirit attığı Amerikan vesayeti altında sömürülen bir ülke durumunda bulunan Türkiye'de söyleyebiliyorlar.

Bir kez bunlar, hiç değilse Pekincilerin elebaşıları 1968'deki şanlı gençlik eylemlerinde yoktular. Bunlardan bir kısmı o dönemde her türlü aktif anti-emperyalist eylemin karşısına dikilen, hatta Dolmabahçeye doğru akan gençlik seli önünde barikatlar kurmaya kalkışanTİP'in safındaydılar. Geri kalanı ise Altıncı Filo'ya karşı eylemi «kitle çizgisine ters süşen terörist bir çıkış» olarak kınıyorlardı. Altıncı Filoya karşı şanlı 1968 direnişinde Pekincilerin bir şeref payı olamıyacağı kesindir.

Ancak bugünkü tutum ve davranışları Türkiye devriminin çıkarları açısından büsbütün yürekler acısıdır. Çin'de bir karşı devrimin adım adım tezgahlanmasına ve Çin'in artık fiilen ABD, AET ve Japon emperyalizminin müttefiki durumuna düşmesine ve işin Pekin sokaklarında karşı devrimcilerin gösteriler yaparak Batı «demokrasisini» övenler sloganlar atmaya başlamalarına paralel olarak bizdeki Pekin papaganları hemen hemen tüm iç ve dış politika sorunlarında karşı devrimci bir çizgi benimsemiş bulunuyorlar. Kontr-Gerilla'ya, MHP'ye karşı çıkmaları bizi yanıltmamalıdır. Kontr-Gerilla bir NATO yan ürünüdür. Bunlar tıpkı Çin yöneticileri gibi Türkiye'nin NATO üyeliğini sürdürmesinden yanadırlar. Bu bakımdan kontr-Gerilla'ya karşı oluşları tutarlı bir davranış sayılamaz. MHP ile aralarındaki çatışma ise doğaldır, aynı ipte oynayan cambazlar durumundadırlar. Anti-Sovyetizm konusunda MHP ile yarışıyorlar ve MHP faşistlerinden bile bu konuda baskın çıkıyorlar. MHP tabanını ayartıp kendi saflarına çekme çabasındadırlar.

Bu durumda Pekinciler ara sıra Marks'ın Lenin'in ve sosyalizmin diğer ustalarının adlarını ağızlarına almalarına karşın Türkiye solunun bir parçası değillerdir artık. Emperyalizm ve faşizm kavramlarını çarpıttıklarına göre, durmadan hedef şaşırttıklarına göre bunların artık demokratik güçler arasında da yeri yoktur. Evet bugün artık TİKP karşı devrim Çin'in yöneticilerinin Türkiye'deki sözcüsü bağnaz anti- sovyet bir çizgi izleyen, faşist MHP'nin tabanına yaranma çabasında, AP-CHP koalisyonu gibi işbirlikçi sermayenin istemlerini benimseyen, kurulu düzeni savunmakla görevli kurumlarla sıkı ilişkileri bulunan bir kurulu düzen partisidir.

"DEVRİMCİ YOL"un Oligarşi Anlayışının Eleştirisi (1)

Bu yazıda Mahir Çayan arkadaşın (ve izleyicileri olduklarını iddia edenlerin) kendine özgü diyebileceğimiz «Oligarşi» üzerine ortaya koyduğu tezleri inceleyeceğiz.

Şu var ki; Mahir Çayan'da «Oligarşi» tezinin uzun boylu bir teorisi yoktur. Kesintisiz Devrim II-III'de «Oligarşi» üzerine söylenen sözler şunlardan (ya da zaman zaman bunların tekrarından) ibarettir:

> «(...) yerli tekelci burjuvazi, daha baştan çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir (Emperyalizm içsel bir olgu haline geldiği için bu oligarşi içindedir) Ancak bu gelişen tekelci burjuvazi tek başına emperyalizmle ittifakını sürdürerek emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza edecek güçte değildir. Dolayısıyla yabancı ve yerli tekellere zorunlu olarak bağlı olan toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır.»
>
> (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Evren Yayınları, Sayfa: 335)

Oligarşi tezini Devrimci Gençlik Dergisi -DGD- (şimdi Devrimci Yol Dergisi -DYD-) ve Kurtuluş Sosyalist Dergi -KSD- çevreleri geliştirmeye çalışmışlardır. Ancak bilindiği gibi, gerek DYD ve gerekse KSD çevreleri «Oligarşi» tezini farklı biçimlerde ele almaktadırlar. Daha açık söylemek gerekirse, «Oligarşi» DYD'ne göre «siyasi yönetim biçimi», KSD'ye göre ise «devlet biçimi» dir. Kanımızca bu çelişkilerin kaynağı Mahir Çayan arkadaştır. Çünkü O, Kesintisiz Devrim II-III'de zaman zaman «oligarşik devletten» (Age, S: 334) zaman zaman ise «oligarşik yönetimden» (Age, S: 335) söz etmektedir.

KSD'nin «Oligarşi» üzerine yaptığı derin Marksist-Leninnist tahliller (!) partimizin (TEP) yayın organı olan Emekçi Dergisinin 26' ncı sayısında incelenmişti. Burada sadece DYD'nin «Oligarşi» kavramından ne anladığını ve gerçekte ne olduğunun incelemesini yapacağız.

«OLİGARŞİ»

DGD'nin, 5'nci ve 6'ıncı sayılarında «Oligarşi ve Faşizm» başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazı esas olarak, bu arkadaşların «Oligarşi» kavramından ne anladıklarını ve onun içeriğini anlatma çabasında. Ya da Mahir arkadaşı derinleştirmek ve aşmak için yazılmış.

Yazıya, oligarşi sorununa iki yaklaşımın açıklanması ile başlanmış. Bunlardan birincisi yazarın tercih ettiği yaklaşımdır. Şöyle ortaya konulmuş bu iki yaklaşım:

> «yöntem olarak oligarşi sorununa yaklaşış başlangıçta bu kelime ile neyin anlatılmak istendiğine bağlıdır. Biz oligarşi kelimesini, ülke ekonomisine egemen olan sınıfların siyasi yönetim biçimi olarak tanımlıyoruz. Yani, oligarşi, hakim sınıflar ittifakının siyasi ifadesidir. Oligarşinin varlık olarak temel belirleyicisi tekelci sermayedir. Bundan dolayı günümüzde tekelci sermayenin hakim bulunduğu sanayi devrimini tamamlamış olan emperyalist -kapitalist ülkelerdeki yönetim de, geri bırakılmış ülkelerdeki yönetim de oligarşiktir. Fakat emperyalist-kapitalist ülkelerdeki oligarşik yönetimin, geri bırakılmış ülkelerdekinden belirli farklılıkları vardır. Gelişmiş ülkelerdeki yönetimin özü niteliği finans oligarşisidir.
>
> Böylesi bir yaklaşım zorunlu olarak finans oligarşisinin doğuşu ve niteliği, bir yönetim biçimi olarak geri bıraktırılmış ülkelerde kazanmış olduğu boyutlarını incelemek zorundadır. Biz böylesi bir yöntemi tercih edeceğiz.
>
> Diğer bir yaklaşım da kelime anlamı olarak oligarşinin, ki azınlık yönetimi demektir, neyi ifade ettiğini açmak ve çeşitli tarihi dönemlerde, kazandığı somut biçimleri incelemektir ki terim olarak oligarşinin kullanımına bütün toplumlarda rastlayabiliriz.»
>
> (DGD, Sayı: 5, Sayfa: 6 Sütün: I)

Akla gelen ilk sorular şunlardır. Ortada iki ayrı yaklaşım yöntemi ya da biçimi mi vardır? Ve her iki yaklaşım sonucunda iki ayrı oligarşi kavramı ya da iki ayrı oligarşi anlayışı mı ortaya çıkmaktadır? Biz, yukarıya aldığımız satırlarda iki ayrı yaklaşım göremedik. Yazının ki ayrı yaklaşım imiş gibi ortaya koyduğu şey aslında tek ve aynı şeydir.

Bizim görebildiğimiz tek fark, birinci de yanlız bir tarihi dönemde (günümüz de bir tarihi dönem olduğuna göre) günümüzde oligarşi ele alınırken, ikinci yaklaşım olarak işaret edilende de, oligarşi çeşitli tarihi dönemlerde ele alınmaktadır. Buradaki fark yaklaşım farkı falan değil, yalnızca kapsam farkıdır.

İkinci olarak, ortaya iki ayrı oligarşi kavramının çıkması da söz konusu değildir. Elbette her tarihi dönemde oligarşinin sınıfsal içeriği farklı olacaktır. Örneğin Köleci Toplum biçimi de, köle sahiplerinin oligarşisinden, emperyalist dönemde de finans kapital sahiplerinin oligarşisinden söz edebiliriz. Ama eninde sonunda, her iki tarihi dönemde de, oligarşi terimi ayni amaçla, yani bir avuç azınlığın, toplumun geri kalan büyük çoğunluğu üzerindeki egemenliğini anlatmak için kullanılır. Nitekim yazıda da, «diğer bir yaklaşım»a değinilirken, oligarşi kavramının, kelime anlamı olarak azınlık yönetimi olduğu söylenmektedir. Herhalde yazarın tercih ettiği yaklaşımda, ele alınan oligarşinin azınlık yönetimi olmadığı, yani çogunluk yönetimi olduğu yada azınlık sayılmayacak güçlerin yönetimi olduğu söylenmeyecektir. Ve yine birinci de oligarşinin «siyasi yönetim biçimi» olduğu, ikinci de «siyasi yönetim biçimi» olmadığı söylenmeyecektir.

Besbelli ki ortada iki ayrı oligarşi kavramı ve iki ayrı yaklaşış yoktur. Ne anlatmak istediği pek belirgin olmayan o satırlar yanlızca sayfa doldurmak için yazılmamış olsa gerek. Ama ne anlatmak istediğini açıkça ortaya koyabilmeliydi. Çünkü kesinlikle anlaşılması gereken ilk nokta budur. Yani iki ayrı oligarşi anlayışı olup olmadığı konusu açıklığa kavuşturulmalıydı.

Yukarıya aldığımız satırlarda, aslında bir farklılığa işaret edilmek istenmektedir. Ama yeterli açıklama yapılmamaktadır. Bizim anladığımız kadarıyla işaret edilmek istenen değişiklik, çağımızda, bağımlı ve sömürülen ülkelerde oligarşik dedikleri yönetimin sınıfsal içeriğinin bir sınıfsal ittifak olmasıdır. Dikkat edilirse, «Biz oligarşi kelimesini, ülke ekonomisine hakim olan sınıfların (abç) siyasi yönetim biçimi olarak tanımlıyoruz.» cümlesinde bir sınıftan değil sınıflardan sözedilmektedir.

Gerçekten de eğer sömürülen ve bağımlı ülkelerdeki yönetimlere oligarşi denecekse, buralarda karşımıza, bir egemen sınıflar ya da egemen güçler ittifakı çıkar.

İşte yazar bu ittifaka oligarşi demektedir ama, yine de sınıflar ittifakına oligarşi denip denemeyeceği konusunda duraksamaktadır. Bu duraksama nereden ileri gelmektedir? Bilindiği gibi oligarşi esas olarak bir sınıf yönetimine bile değil, bir sınıfın içinden çıkmış, bir avuç homojen azınlığın, içinden çıktığı sınıfın geri kalan kısmı da dahil tüm toplum üzerindeki yönetimine denir. Ve yine gözden kaçırılmaması gereken, ikinci ve önemli bir özellik te oligarşinin demokrasinin alternatifi olması gerçeğidir. Bu söylediğimiz iki özellik oligarşisinin «bilimsel özü»nü oluşturmaktadır. Ve bu bilimsel öz tarihi dönemler boyunca değişmeyen bir özellik taşır. Öte yandan oligarşinin bir de «sınıfsal özü» vardır ki, bunun anlamı oligarşinin tarihi dönemler boyunca aldığı sınıfsal içeriktir. Yani köleci toplumda köle sahiplerinin oligarşisi, emperyalizm çağında ise finans kapital oligarşisi.

Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için, Köleci Toplumda, biraz evvel oligarşinin bilimsel özü içinde belirttiğimiz iki noktayı açıklığa kavuşturalım. Hatırlarsak birinci nokta oligarşinin, bir sınıf içerisinden çıkmış, bir avuç homojen azınlığın, içinden çıktığı sınıf dahil tüm toplum üzerindeki yönetimi olması özelliği idi. Bu nokta Köleci Toplumda şöyle ortaya çıkmaktadır:

> «Spartiatlar (köle sahipleri) site nüfusunun ancak küçük bir bölümünü oluşturuyorlardı. Bununla birlikte kendi içlerinde de daha nüfuzlu ve daha varlıklı bir grup vardı. (abç) Spartiatlar İlkel topluluğuna başkanlık eden iki kral da, bu gru ba aitti. Krallar İhtiyar Konseyinin, Gerousianın, iktidarın en yüksek organının, topluluğun oligarşik hükümetinin üyesi olmaktan başka bir şey değillerdi.»
>
> (İlkel Toplum Köleci Toplum Feodal

Toplum, Zubritski... Sol Yayınları S: 115)

Çok rahatlıkla görebileceğimiz gibi, yaptığı mız alıntıda oligarşi derken söylenilmek istenen köle sahipleri içinden çıkmış olan daha varlıklı ve daha nüfuzlu olan bir azınlığın egemenliğidir.

Gelelim oligarşinin ikinci özelliğine, yani demokrasinin alternatifi olmasına. Bu konu ise şöyle ortaya konmaktadır:

> «Sitelerin organizasyonu iki yol izledi. Birinci yolu izleyen sitelerde, bütün köle sahipleri sınıfın iktidarı kurulmuştu: köleci demokrasi denen düzen (abç) Öteki sitelerde, devlet yönetimi, küçük bir grup aristokratın elinde yoğunlaşıyordu: oligarşik denen iktidar. (abç)»
>
> (Age S: 114)

Evet, eğer iktidarda bir sınıfın tümü varsa orada demokrasiden söz edebiliriz (Burada köleci demokrasi) Bu durum yokda, yerine o sınıftan çıkmış bir azınlık varsa, işta ona oligarşi(demokrasinin karşıtı olarak) deniyor.

Bir de, Lenin'in ortaya koyduğu, günümüz (emperyalizm) oligarşisi var: Finans oligarşisi. Peki bu nasıl oluştu? Ne zaman ki kapitalizm gelişmiş, tekelci kapitalizm halini almış, finans-kapital doğmuş, üretim ve sermaye son derece yoğunlaşmış, burjuvazi, tekelci burjuvazi ve tekel dışı burjuvazi olarak ikiye bölünmüş; işte o zaman, eskiden olduğu gibi tüm olarak burjuvazinin, bir avuç finans kapital (mali sermaye) sahiplerinin egemenliği anlamında finans oligarşi (mali oligarşi) terimini kullanmıştır Lenin. Şu sözlerine kulak verelim Ustanın:

> «Banka sermayesi sınai sermayeyle kaynaşmış ve bu «mali sermaye» temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur.»
>
> (Emperyalizm, Lenin, Sol Yayınları S: 111)

Emperyalizm çağında burjuvazinin hepsi değil onların içinden sivrilmiş, bir avuç azınlığın (finans-kapital sahiplerinin) egemenliği vardır. Bu konu üzerine daha fazla bir yorum yapmaya gerek görmüyoruz. Yukarıda köleci toplum için yaptığımız yorumlar tek farkla, mali oligarşi için de geçerlidir. söylediğimiz tek fark ise, birisinde köle sahiplerinin oligarşisinin olması, diğerinde ise finans kapital sahiplerinin oligarşisinin olmasıdır. Yani değişen bilimsel öz (bir sınıf içinden çıkmış, bir avuç homojen azınlığın, içinden çıktığı sınıfın kalan kısmı dahil tüm toplum üzerindeki yönetimi; ve demokrasinin karşıtı olması) değil, değişen tek şeyin sınıfsal öz (köleci toplumda köleci oligarşi, emperyalizm çağında mali oligarşi) olmasıdır.

«TEKELCİ BURJUVAZİ»

Oligarşinin bilinen bu bilimsel özü bağımlı ve sömürülen ülkelerdeki sınıflar ittifakının yönetimine oligarşi diyen yazarı zor durumda bırakmaktadır. Bu nedenle yazar sömürülen ve bağımlı ülkelerde oligarşi dediği yönetimi de, tek bir sınıfın tekelci burjuvazi dediği sınıfın egemenliğine indirgemeye çalışmaktadır.

Bütün karışıklık «tekelci burjuvazi» sorunundan kaynaklanmakta ve onun etrafında dönmektedir. Anımsarsak yukarıya aldığımız satırlarda «oligarşinin varlık olarak temel belirleyicisi tekelci sermayedir» deniyor geri bıraktırılmış ülkelerde ki yönetiminde, «sanayi devrimini tamamlamış emperyalist-kapitalist ülkelerdeki» yönetiminde oligarşik yönetimler olduğu söyleniyordu. Fakat emperyalist ülkelerle geri bıraktırılmış ülkeler oligarşik yönetimlerin arasındaki farklılıklara dikkat çekiliyor ve «gelişmiş ülkelerdeki yönetimin özü, niteliği finans oligarşisidir» deniyordu.

Bu son söze katılmamak elde değil, Gerçekten de, kapitalizmin gelişmesinin ortaya koyduğu biricik oligarşik güç, finans oligarşisidir. Yazarın sözlerinden anlaşılan diğer bir noktada emperyalist ülkelerle, sömürülen ve bağımlı ülkeler oligarşik yönetimleri arasındaki fark birincilerde yönetimin özünün niteliğinin finans oligarşisi olması, biz de ise olmamasıdır. Çünkü bizde sermaye finans kapital değildir, dolayısıyla egemen sermaye çevreleri de finans oligarşisi olarak nitelenemez. Fakat şu satırlara bakarsak bunları bile güvenle ileri sürmenin pek olası olmadığını görürüz:

> «Burada ileride bir karışıklık olmaması için kullanacağımız terimler üzerinde bir açıklama yapmayı gerekli görüyoruz. Bundan sonra finans kapital terimi yerine tekelci sermaye sözcüğünü kullanacağız. Ve tekelci sermayeden kastedilen Lenin'in finans kapitalidir. Finans kapital teriminin uluslararası literatürde kullanılmaması gerek bu tanımdan Hilferding'in ona yüklediği yanlış anlamın anlaşılması, gerek ise ülkemizde bir çok kişinin bu terime bir çok katkılar yapmış olması nedeniyle kullanmayacağız.»

DGD, Sayı: 5, Sayfa: 6 Sütun: 3)

Bu sözler, batıda kapitalizmin gelişip emperyalist aşamaya ulaşması sırasında ortaya çıkan tekelleşme ve finans kapital olgusundan özetle söz edildikten sonra yer almaktadır. Bu nedenle biz, finans kapital yerine tekelci sermaye konulduğunda batının emperyalist tekelci sermayesini anlamak gerektiği sonucunu çıkartabiliriz. Ama yazarın da böyle düşünüp düşünmediği belirgin bir görüş olarak ortaya çıkmıyor. Çünkü yazar çok yerde emperyalist ülke sermayesine de, bağımlı ülke sermayesine de «tekelci sermaye» deyip geçiyor. O zaman ikisi de finans kapital anlamında kullanılmış mı kullanılmamış mı, kestirmek güç. İster istemez bazı noktalardan hareketle kendimiz bazı yorumlar yapmak zorunda kalıyoruz ve ortaya çelişik sonuçlar çıkıyor. En iyisi yazıyı kaleme alan arkadaşın bazı kesin yargılarda bulunmuş olmasıydı.

Bir kere yazıda finans-kapitalden söz edildiği zaman bağımlı ve sömürülen ülke sermayeleri de nitelik olarak finans-kapital midir konusunda tek bir söz yok. Ülkemizde bazı finans-kapital anlayışlarına karşı yöneltilmiş bir eleştiri var gerçi yazıda. Bu eleştiriler Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya ve «İlke» «Kitle» dergisi çevrelerine yöneltilmiş, ancak eleştiriler finans kapitalin özü ile sınırı, yani, finans kapitalin Leninist tanımı savunulmuş Kıvılcımlı'nın ve ondan esinlenen çevrelerin tanımı reddedilmiş. Oysa bu unsurlar ülke sermayesine de «yerli finans kapital» demişlerdir. Bu konuda bir eleştiri yöneltilmemiş. Böyle olunca, yazar ülke sermayesine de tekelci sermaye deyince, finans kapital deyip demediği karanlıkta kalmaktadır.

Öte yandan yaptığımız ilk alıntıda emperyalist ülke yönetimleri ile bağımlı ülke yönetimleri arasındaki farkın nedeni olarak gelişmiş ülkelerdeki yönetimin özünün finans oligarşisi olduğu söylenmişti. Demek ki bizdeki tekelci sermayeyi finans-kapital değildir. Peki ama nedir bizdeki sermayenin niteliği? Bu soruya cevap aramadan önce, bir çok zihni bulandıran şu tekelleşme olgusunu inceleyelim.

TEKELLEŞME

Herhangi bir yoruma girişmeden Lenin'in söylediklerini dinleyelim:

> «İlkin, tekel; daha yüksek bir gelişim aşamasına ulaşmış üretimin yoğunlaşmasından doğmuştur. (abç) Bunlar tekelci kapitalist gruplar, karteller, sendikalar ve tröstlerdir. Bunların çağdaş ekonomik hayatta oynadıkları müthiş rolü gördük. Tekeller, 20. yüzyılın başında, ilerlemiş ülkelerde, tam bir egemenlik kurdular (abç) Kartelleşme yolundaki ilk adımlar, koruyucu gümrük tarifelerinin bulunduğu ülkelerde (Almanya, Amerika) atılmıştır. Serbest ticaret sistemi içinde olan İngiltere de de, biraz geç olmakla birlikte, aynı temel olayın yani tekellerin üretiminin yoğunlaşmasından doğduğu görülmüştür. (abç)
>
> (Lenin, Emperyalizm, Sol Yayınları, S: 154-155)

Devam edelim:

> «Endüstrinin olağanüstü ölçüde gelişmesi ve üretimin gitgide daha büyük teşebbüsler içinde son derece hızlı yoğunlaşması süreci kapitalizmin en belirleyici özelliklerinden biridir.»
>
> (Age, S: 21)

Acaba neden böyle yeniden ve yeniden söylüyor Lenin, tekellerin oluşum nedeninin «daha yüksek bir gelişim aşamasına ulaşmış olan üretimin yoğunlaşması» olduğunu. Açık ve seçik olarak, tahrif edilmeyecek şekilde anlaşılsın diye.

İşte tekelleşmenin altında yatan olgu, bu olağan üstü ölçüdeki gelişme ve son derece hızlı bir tempodaki yoğunlaşmadır. Buradan çıkarılacak sonuç, tekelleşmenin, olağanüstü ölçüdeki kapitalist gelişmesinden, son derece hızlı bir sermaye ve üretim yoğunlaşmasından ayrı düşünülemeyeceğidir. Lenin'i dinlemeye devam edelim:

> «(...) bizzat yoğunlaşma, belli bir gelişim derecesine ulaştığı zaman, doğrudan doğruya tekele götürür.»
>
> (age, s: 23)

Üretimdeki ve sermayedeki bu yoğunlaşma Lenin'in bize açıkladığı tekelleşmenin, ayırıcı, belirleyici özelliğidir.

Bu tekelleşmeye yol açan, son derece yüksek yoğunlaşma, Batının emperyalsit ülkelerinde cereyan etmiştir. Ve bu cereyan ediş, bizim gibi ülkelerin aleyhine olmuş, bizim gibi ülkelerin kapitalist yoldan kalkınmalarının engellenmesi sonucunu doğurmuştur. Bu süreç kapitalist yoldan gelişmenin, emperyalist aşamaya ulaşmanın sürecidir. Tekelleşme emperyalistleşme olayından ayrı düşünülemez. Durum bu iken, bağımlı ve sömürülen ülkelerde bu anlamda bir

tekelleşme söz konusu değildir. Kapitalist gelişmenin bir aşaması olan tekelleşme ve tekelci yapı geri bıraktırılmışlıkla birlikte gidemez. Hem emperyalistlerin ekonomik altyapısı, hem de sömürülen ve bağımlı ülkelerin alt yapısı tekelci yapı olamaz. Yine Lenin'e kulak verelim:

«Emperyalizmin mümkün olan en kısa tanımını yapmak gerekseydi şöyle derdik: Emperyalizm, kapitalizmin tekelci evresidir. Bu tanımlama da, temel öğeyi kavramış olurdu; çünkü, bir yandan , mali sermaye, bir kaç büyük banka sermayesinin tekelci sanayi grupların sermayesi ile kaynaşmasının bir sonucudur.»

(Age, S: 110)

(Devam Edecek)

FİDEL CASTRO

DEVRİMCİ VE ENTERNASYONALİST ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ

Moncada kışlalarına baskının 25'inci yıldönümü dolayısıyla Küba Devrimi'nin lideri Fidel Castro'nun yapmış olduğu önemli konuşmanın geniş özetini sunmaya devam ediyoruz.

Konuşmanın bu bölümünde Castro, Küba gibi bir sosyalist ülke ile emperyalist sömürü altındaki ülkeleri kıyaslıyor ve devrimci enternasyonalizmi nasıl anladığını açıklıyor.

Burjuva toplumu, şehirlerde ve kırsal alanlarda kendi burjuva zevklerini ve burjuva görünümünü yaratır ve bunlar işçilerin toplumuyla bağdaşamazlar. Milyonerlerin saraylarıyla gecekondular birarada bulunur, ve lüks otomobillerin yüksek sürat yaptığı modern otoyollar mütavazi köylülerin çıplak ayaklarla aştıkları çamurlu yollarla birlikte uzanır. Burjuva ülkeleri adam başına düşen tüketim üstüne yığınla istatislik yayınlar ama, bir milyonerin tükettikleri ile bir işçinin, bir işsizin ya da dilencinin tükettikleri arasındaki muazzam fark konusunda tek söz söylemez.

Bizim kentlerimizde dev gibi, gösterişli reklâm tabelalarına rastlamazsınız, çünkü biz, gülünç bir biçimde hür olduğunu iddia eden ülkelerde olduğu gibi yurttaşlarımıza şartlı refleks yoluyla hangi gazozları tüketmeleri, hangi sigaraları içmeleri gerektiği konusunda telkinde bulunmayı denemeyiz. Bunun yerine, kırsal alanlarımızın bir çok kesiminde binlerce köy okullarının sınıflarında, poliklinliklerimizde ve köylülerimizin evlerinde elektrik ışığı olduğunu görürsünüz. Gazetelerimizde ilanlar, evlenme duyuruları, zenginlerin partileri ve eğlenceleri hakkında hikâyelere rastlamazsınız. Çünkü bunlar, toplumsal zenginliklerin gerçek yaratıcısı olan işçileri asla ilgilendirmez. Ne de radyo ve televizyon istasyonlarımız sık sık programlarını kesip ticari reklâmlar verir, çünkü bizde kitle iletişim araçları bilgilenme, eğitim ve kültüre hizmet eder, toplumsal ahmaklığa ve adi ticari çıkarlara değil.

Bazan en önemli binalarımız için boya bile bulamayabiliriz, ama okullarda öğretmen ve kitap bulamama diye bir sorunumuz asla olmaz, ve ülkenin diğer yurttaşları ihtiyaç duyduğunda mutlaka hastanelerimizdeki doktorlar ve ilaçlar elinin altında olacaktır.

Caddelerimizin inanılmaz miktarlarda enerji tüketen, gürültülü arabalarla dolu göremezsiniz, çünkü biz toplu taşımacılığı el üstünde tutup geliştiriyoruz ve özel arabaları sadece toplumumuzdaki teknisyenlerin, doktorların, öğretmenlerin ve diğer işçilerin topluma sundukları hizmetlerin desteklenmesi için bir araç olarak değerlendiriyoruz.

Eğer Asya'dan -örneğin Çin'de veya Hindistan'da- Afrika'da ve Latin Amerika'da her ailenin gelişmiş kapitalist toplumların yarattığı uydurma ve saçma ideal peşinde birer arabaya sahip olmaları halide, dünyanın enerji ve diğer doğal kaynaklarına ne olurdu diye hep merak edip durmuşumdur. İnsan yalnız ekmekle yaşıyamaz diye bir söz vardır. Bugün de biz diyebiliriz ki "İnsan yalnız araba ile (ve onun için) yaşayamaz."

Bu mantığa ters düşen durum, 25 yıl sonraki 7 milyar nüfuslu dünya için kapitalizm ve sömürünün asla bir model olamayacağını kanıtlamaktadır. Bizce petol ve diğer kaynaklar, öncelikle yaşam, toplum ve insan emeğinin meyvelerine farklı açıdan bakan halkın beslenme, konut, sağlıkbakımı, eğitim, kültür ve öteki temel ihtiyaçlarını karşılamak üzere kullanılmalıdır. Biz elimizdeki mütevazi kaynakları, güçlü ve zengin Birleşik Devletlerin yiğit ülkemize uyguladığı acımasız ve amansız ekonomik abluka şartlarında sonuna kadar bu doğrultuda seferber ediyoruz.

Ancak bütün bunlara karşın, sosyalizmin adaleti varolduğu sürece neler yapılabileceğini gösteren Küba'nın ilerlemelerini kimse görmezden gelemez.

Ülkemizde herkesi koltuğunun altında bir kitap ile görürsünüz, çünkü hepimiz çalışmak, ve yaşadığımız dünyayı öğrenmek ve doğru yorumlamak istiyoruz. Hiç kimseye inanmasını söylemiyoruz, herkese düşünmesini incelemesini ve karar vermesini söylüyoruz.

Emperyalistler ülkemizdeki sistemin kuvvet yoluyla tutunduğunu göstermek için budalaca çabalar içindedir. Elbette "zor" söz konusudur ama bu güç silâhlarda, yasalarda, devlet kurumlarında değil halkın içindedir, yığınlardadır, devrimci düşüncelerdedir ve her yurttaşın siyasal eğitimindedir. Bizim kuvvetimiz yalanlara, veya demagojilere değil, içtenliğe, doğruluğa ve bilince dayanır. Ayrıca silâhlar halkın elindedir ve o, bu silâhlarla Devrim'i savunurken emperyalizmin adaletsiz, baskıcı ve gerici rejimleri işbaşında tuttuğu ülkelerde her gün olduğu gibi işkenceler, suçlar, ölüm taburları, kayıp insanlar, yasadışılıklar ve keyfi hareketler görülmez. En çok düşmanımız olanlar bile şimdi artık bunu kabul ediyorlar. Moncada günlerinde ekilen ilke ve devrimci ahlak tohumlarının, kurtuluş savaşı sırasında ve onu izleyen Devrimin gelişmesi sırasında yeşeren tohumların meyvesidir bunlar. Emperyalist iftira dağları ardından yükselen tarihsel gerçeğimiz, sağlam ve yenilmez olarak ayaktadır.

Ülkemiz ileriye doğru haklı yürüyüşünü sürdürmeyi planlıyor. Şimdilerde ikinci beş yıllık planımızı hazırlıyoruz. 2000 yılına kadarki ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişmemizin perspektifleri hakkında ciddi incelemeler yapılmaktadır. Kısa bir süre sonra yirmi yıllık uzun vadeli bir planımız olacak. Her eyalet kent ve belediye, geleceğinin nasıl olacağını ve ulusal kalkınmada kendisine ne gibi görevler düşeceğini mümkün olan en büyük kesinlikle bilecektir. Nasıl bir geleceğin bizleri beklediği hakkında sadece bir fikir verebilmek için şunu söyleyeceğim: yalnız bu yıl 18 bin Kübalı, öğretmen ve profesör olarak mezun olmuştur. Küba'nın bir askerler ülkesi haline gelmekte olduğunu düşünenler için şu noktayı açıklamakta yarar var: Bu yıl mezun olan öğretmen ve profesörlerin sayısı, Silahlı Kuvvetlerimize giren subayların sayısını n20 katıdır. Bir Kübalı için asker veya subay olmak yüksek bir onur kaynağı olduğu halde! Çünkü silahlarımız, yurdumuzda ve hattâ yurdumuz dışında soylu Devrim ve enternasyonalizm davası için kullanılmaktadır. İş buna geldimiydi hepimiz Devrim askerleriyiz, ama nasıl öğretileceğini bilmek, nasıl ölüneceğini bilmekten daha zordur.

İnsanlarımız bu hak için savaştılar ve öldüler, çünkü insanlığın yaşaması için insanlar ölmeyi de bilmeli.

Yüksek bir kültür düzeyine sahip bir ülke olma yolunda azimle ilerliyoruz. Bu alanda yolumuzun sınırları yoktur. Teknolojimiz, ulusal kaynaklarımız ve alınterimiz ne yaratırsa ona dayanarak yaşamasını bileceğiz, ve kendi kabuğuna kapanmış bir sümüklüböcek gibi bencil olmayacağız; devrimci ve enternasyonalist özverimizin sağlayabileceği her şeyi dünyaya vereceğiz.

Sizler olmadan bizim hayatımız nedir; dünyanın geri kalanı olmadan Küba nedir? Eğer dünkü düşlerimiz bugünün gerçekleri haline geldiyse, bugünkü düşlerimiz de yarın gerçekleşecektir, ve eğer birlikte daha güzel bir geleceğin düşünü kurarsak bu bütün dünya için de geçerli olacaktır.

Gerçekler görmezden gelinemeyeceğine göre, bugün insanlığın ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunduğu söylenmelidir. Hepsinden önce canalıcı sorun bir nükleer savaş tehlikesini bertaraf etmektir. Öbür çağlarda insanlar siyasal çelişkileri çözümlemek için taş balta, mızrak, ok ve yay, kılıç, top ve hattâ uçaklar, savaş gemileri ve tanklar kullanmışlardır. Ama tarihte hiç bir çağ bugünkü kadar öldürücü kitle imha silahları görmemiştir. Dün sorumsuz bir heves olarak görülebilecek şeyler -çıkarlarını korumak ve dünyayı paylaşarak ilerici fikirlerin gelişmesini durdumak, amaçlarına uygun olarak ayrıcalıklı sınıfların II. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi taraftar olabileceği

şeyler- bugün modern, karmaşık kitle imha araçlarının varlığında evrensel intihar ve insanlığa karşı bir cinayet haline gelmiştir. Geriye insanın, yarattığı şeytani silahlara rağmen yaşayıp yaşayamayacağını görmek kalıyor.

Eğer gerçekleri temelden incelersek, insanın siyasal ve toplumsal ilerlemesinin bir bütün olarak yıkma ve yoketme kapasitesinin gerisinde kadığını görürüz. Bu korkutucu ve tehlikeli durumu yaratanlar ilerici ve devrimci güçler değildir. Viladimir İlyiç Lenin ilk sosyalist devletin doğduğu günlerde bütün uluslar arasında barış ve birlikte varolma şiarını ortaya atmıştı. Temel ekonomik hedefi üretici güçlerin geliştirilmesi ve emek ürünlerinin eşitçe dağılımı olan sosyalizm; savaşlara, dünyayı paylaşmaya veya bir silahlanma yarışına mutlak olarak hiç gerek duymaz. Ekonominin planlı gelişmesi ve insanın temel ihtiyaçları, sonsuz insan ve maddi kaynakların kısır bir silahlanma yarışına yatırılmasına gerek göstermez. İlk sosyalist devlet, farklı sosyal sistemleri olan uluslara karşı savaş ilan etmediği; müdahale ve ablukaya başvurarak ilk işçi ve köylü devletini yıkmaya ve aynı zamanda bütün dünyada devrimci hareketi ezmeye karar verenler emperyalist güçlerdi. Bu siyaset, faşizmi ve II. Dünya Savaşını doğurdu. Diğer emperyalist güçlerin işbirliğiyle silahlandırılan Hitler Almanyası'nın Sovyetler Birliği'ne karşı açtığı haçlı seferi, ilk sosyalist devletin en iyi 20 milyon evladının hayatına mal oldu. Sonunda antikomünist ve faşist taraftarı maceracılıklarının bedelini ödediler.

Hiç kimse bu tarihsel gerçekleri inkâr edebilir mi? Hiç kimse bu savaşın çıkmasında esas sroumluların kapitalist ülkeler olduğu gerçeğini gizleyebilir mi? Faşizmin bütün dünyayı ele geçirmesini önleyenin sosyalizm olduğunu kim unutabilir? Günümüzde Hitler Almanyası'nın yerini alarak bütün dünyada anti-komünizm ve karşı devrim haçlı seferini başlatan ülke Birleşik Devletler değildir de kimdir? Dünya barışı için gerçek bir tehlike olan başka bir ülke var mıdır? Kuvvet kullanma politikasını kim uygulamaktadır? Bütün dünyaya askeri üslerini yayan kimdir? Silahlanma yarışını sürdüren kimdir? İç ekonomik sorunların halli ve güçlü tekel çıkarlarının sağlanması için silah sanayisine ihtiyaç duyan kimdir?

Sosyalist ülkelere savunma proğramlarından dolayı şimşek yağdıranlar; faşizm tehlikesini ve sosyalist sistemin amacına ve gereklerine tamamıyla yabancı olan askeri harcamalar için ülkelerimizi önemli ölçüde kaynaklarını bu alanda seferber etmeye zorlayanan saldırganlığı, ablukaları ve tehditleri ile emperyalizm olduğu tarihsel gerçeğini unutuyorlar. Biz MarksistLeninistler biliriz ki, ilke olarak toplumsal değişiklik dışardan dayatılamaz; ama halklar onu gerekli her araçta elde etmeye karar verdiklerinde de engellenemez. Sosyalist halklar devrim ihraç etmeyi denemezler. Kimse Sovyetler Birliği'ne sosyalizmi ihraç etmedi ve kimse Küba'ya sosyalizmi ihraç etmedi. Sosyalizmin doğuşundan beri yalnızca emperyalist ülkeler kendi sistemlerini -kapitalizm, gericilik karşı devrim ve faşizm- ihraç etmeyi denediler.

İnsanlık silahlanma yarışından ne gibi çıkarlar umabilir? Niçin halkların beslenme, konut, sağlık bakımı, eğitim ve dinlenme için ihtiyaç duyduklarını silahlara hacayalım? Her yıl yüz milyarlarca dolar askeri araçlar için harcanıyor. Dağlar kadar sorunları olan bir dünyanın dehşetten açılmış gözleri önünde, dağlar kadar silah her yıl üst üste yığılıyor. Beri yanda ise işsizlik, açlık, aşırı nüfus artışı, azgelişmişlik, hastalık cahillik, besinlerin ve doğal kaynakların giderek daha az bulunur olması ve çevre kirlenmesi gibi sorunlar üst üste yığılıyor.

Bu trajedi için bir tek nihai çözüm olduğu açıktır: insanlık kapitalist ve emperyalist evreyi aşmalı ve sosyal adalet ve işbirliği dünya çapında geliştirilmelidir. Ama bu her ülkenin kendi halkı için bir görevdir.

İnsanlık daha iyi bir gelecek için korunmalıdır. Barışın gereği ve mümkün olması üzerine karamsar bir konumda bulunanların, örneğin savaşın kaçınılmaz olduğunu sananların hattâ belki de geriye yalnız kendilerinin kalacağına inanarak onu kışkırtanların görüşleri tamamen yanlıştır ve sorumsuzluklarını kanıtlar.

Halklar barış için ve aynı zamanda toplumsal değişiklik için mücadele etmek göreviyle yükümlüdür. Tehditlerin bizi yıldırmasına izinverecek miyiz? Hayır, çünkü biz iyimseriz ve çünkü biliyoruz ki, Karl Marks'ın bize öğrettiği gibi ezilenlerin zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur.

ABD hükümeti bugünlerde insan haklarını dilinden düşürmüyor. Halkın maddi ve manevi refahını ve ekonomik, toplumsal ve siyasal haklarını varoluş sebebimiz sayan ve insanın

insanı her türlü sömürüsünü ortadan kaldırmak için mücadele eden biz Marksist-Leninistler, doğal olarak her zaman gerçek insan haklarından yana olacağız. Eğer Carter'in vaazları, yakın müttefiklerinden bazıları, örneğin; Nikaragua, El Salvador, Guatemala, Haiti, Şili, Paraguay, Uruguay, Arjantin, Brezilya, Zaire, Güney Afrika, Suudi Arabistan, İran, Güney Kore ve aynı çeşitten diğerleri üzerinde demokrasi ve ilerleme savaşçılarına karşı jenosid uygulamalarını durdurmakta ikna edici bir etki gösterirse bundan sevinç bile duyabiliriz. Eğer bu vaazların böylesi bir etkisi olsaydı, kapitalist, yeni sömürge, emperyalist yanlısı rejimler ve Birleşik Devletler'in bizzat kendisi biraz daha az insanlık dışı olurlardı. Ancak savaşçı, emperyalist bir burjuva rejiminin ülke içinde veya ülke dışında dünyadaki herhangi bir kimseye gerçek insan haklarını sağlayabileceği görüşü ispata muhtaçtır. Çünkü böyle bir sistem ,sadece elindeki bütün kaynakları ve imkanları -hem yerli hem yabancı- büyük sermayenin haklarının ve çıkarlarının hizmetine sunarak varolabilir.

Milyonerlerin ve dilencilerin varolduğu; Kızılderililerin yok edildiği; zencilere karşı ayrımcılığın güdüldüğü; kadınların fahişeliğe itildiği; ve sayıları kabarık olan Chicano'ların, Porto Riko'luların, diğer Latin Amerikalı'ların horlandığı, sömürüldüğü ve aşağılandığı bir ulusun yöneticileri hangi yüzle çıkıp da insan haklarından söz edebiliyorlar?

Mafya'nın, kumarın, ve çocuk yaştakilerde fahişeliğin her yana yayıldığı, CİA'nın dünya çapında casusluk ve yıkıcılık faaliyetleri için planlar hazırladığı ve Pentagon'un malı mülkü koruyup insanları yokedecek nötron bombaları yarattığı bir imparatorluğun -her yerde gericiliği ve karşı devrimi destekleyen, tekelleri dünya çapında doğa ve insan kaynakları sömürüsünde eşitsiz ticaret ilişkileriyle, himayeci politikasıyla, doğal kaynakların inanılmaz israfı ile dünya için bir açlık sistemi ile koruyan ve teşvik eden bir imparatorluğun- yöneticileri nasıl böyle avaz avaz bağırabilir?

Bencillik, bireycilik ve insanlar arası dayanışmanın yokluğu ile birleşen, insanın, insan tarafından sömürülmesine dayalı kapitalist ve emperyalist bir toplum nasıl bunu yapabilir?

Somoza, Pinochet, Stroessner, Uruguay'ın gorilleri, Mobutu ve İran Şahı gibi bir kaç örneği verebileceğimiz dünyanın en eli kanlı, en gerici ve en yozlaşmış hükümetlerine askeri malzeme sağlayan ve ordularını egitenler, nasıl olur da bu şiarı ağızlarına alabilirler?

20 milyon Afrikalı'ya karşı baskı, ayrımcılık ve sömürü uygulayan ırkçı Güney Afrika ile yakın ilişkilerini sürdürenler, Filistin halkını topraklarından süren ve Arap devletlerinden zor yoluyla aldıkları toprakları iade etmeyi red eden Siyonist saldırganlara büyük miktarlarda modern silahlar yollayanlar, nasıl böyle haklardan sözedebilir?

İstihbarat örgütleri başka ülkelerin liderlerine karşı suikast girişimleri düzenleyen, orduları Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının toplamına eşit miktarda bombayı Vietnam üzerine yağdırarak milyonlarca Vietnamlı'yı katleden ve bunun için ülkeden ne bir özür dileyen ne de hayatlarını kaybedenler için tazminat vermeyi düşünen bir devletin liderleri -Latin Amerika'ya müdahale etmeyi gelenek haline getiren, dünyanın bu kesimindeki halkları sömürücü boyunduruğu altına alan ve her yıl yüzlerce çocuğun açlık ve hastalıktan ölmesinden sorumlu olan bir devletin liderleri- nasıl insan haklarından söz edebilir?

Kısacası, ülkemiz topraklarında kurulu bir askeri üssü zorla yerinde tutan, ve halkımızı canice bir ekonomik abluka altına alan emperyalist hükümet nasıl insan haklarından söz edebilir?

Eğer Başkan Carter vaazlarına kendisi inanıp da Lolita Lebron'un ve haksız yere 25 yıldan fazla bir süredir hapiste tutulan öbür Porto Riko'lu yurtseverlerin, keyfi olarak hapse atılan Vilmington Onlusu'nun salıverilmelerini emretse ayrıca ayrımcılık, işsizlik ve açlığın kendilerini suç işlemeye ittiği ABD'li zenciler için bir af çıkarsa mükemmel olurdu.

Her ABD yöneticisinin Latin Amerika ya da dünya ile ilgili tumturaklı bir sözü vardır. Biri «iyi komşuluk ilişkileri»nden söz ederdi; öteki «ilerleme için ittifak» derdi. Şimdilerde ise parola «insan hakları» Yarımküremizde ve dünyamızda ABD politikasının değişen bir yanı yok; her şey eskisinin tıpatıp aynı savaş gemisi ve dolar diplomasisi, güçlülerin yasası her zaman geçerli oldu. Deyimler tıpkı yönetimler gibi geçici. Yanki'lerin politikasında tek değişmeyen şey yalan söyleme alışkanlığıdır.

(Devam Edecek)

HAMURLARI YALANLA YOĞRULMUŞTUR

"ÜRÜN" Dergisi Ekim sayısında bir yazı yayınlandı. Başlığı "Tanıdığım Reşat Fuat Baraner". Yazarı İ. Acar.

Yazı Reşat Fuat arkadaşımızı över görünerek bir fraksiyonun propagandasını yapmak için kaleme alınmış. Bir sürü gerçek dışı şey söyleniyor. Bu arada Reşat Fuad'ın en yakın mücadele arkadaşından olan Seyyit Atılal arkadaşa sövülüyor. 1920'lerde, 1930'larda, 1940'larda tütün işçisi için de bir proleter devrimci kuşağın yetişmesinde büyük emekleri geçmiş olan Mehmet Aki arkadaşa çamur atıyor.

Gerçek dışı iddialar bundan ibaret değil İ. Acar denen kişinin hamuru, çevresindekiler gibi yalanla yoğrulmuş. Ama yalancılıkta pek usta sayılmaz. Sık sık kendini ele veriyor. 1932 tutuklamaları ile ilgili söylediklerinin gerçekle bir ilişiği yok. 1932'de Parmaksız Hamdi'nin Birinci şube müdürü olduğunu söylüyor. Oysa Parmaksız Hamdi polis örgütü hiyararşisinde hiç bir zaman şube müdürlüğüne yükselmedi. Alaylı idi. İlkokuldan öte eğitim görmemişti. Oysa poliste gelenek, şube müdürlüklerine Hukuk yada Mülküye mezunlarını getirilmesidir. 1951-53 TKP soruşturmasında bile Parmaksız Hamdi Özdemir'in rütbesi emniyet amirliği idi. 1932'de ise sıradan polis memurudur o. Üstelik o dönemde daha Birinci şubede de çalıştırılmıyordu.

Acar 1932 tutuklamasında işkenceciler arasında komiser Rüştü'nün de bulunduğunu söylüyor. Bu da yalan. Rüştü'de 1932'de sıradan karakol Polisi idi. Birinci şube komserliğine ancak 1940'larda getirilmiştir.

İ. Acar denen kişi, cezaevinde siyasi olmayan tutuklulardan da söz ediyor. Siyasi tutuklulara yardım edenler arasında Oflu Hasan'ı sayıyor. 1932'de Oflu Hasan köyünden dışarı adım atmamış bir çocuktu. Onun İstanbul'a gelmesi ve hammallığa başlaması 1940'ların başıdır. Hasan'ın cezaevinde karşılaştığı devrimcilere büyük sevgi ve saygı duyduğu ve bu tutumunu ömürünün sonuna kadar sürdürdüğü doğrudur. Ama onun karşılaştığı siyasi tutuklular İ. Acar cinsinden, yaşamının bir anında kendini raslantı olarak mücadele içinde bulmuş ve sonra sırra kadem basmış kimseler değildi. Gerçek proleter devrimcileriydi, Oflu Hasan'ın tanıdıkları.

Yazıda 1932'deki kominstlerin duruşması da yanlış anlatılıyor. Duruşmanın gizli sürdürülmesi yolunda karar alınması üzerine ayağa fırlayan ve konuşan sanık "Tayyareci Cemal" değildi. (Burada herhalde Tayyareci Celâl Benneci arkadaş kastediliyor.) İskemlenin üzerine atlıyarak konuşan tornacı Emin arkadaştı. Celâl arkadaş bu sıra öteki sanıklarla birlikte konuşan arkadaşlarını korumak için jandarmalarla mücadele ediyordu.

Yazıda tütün işçisi Memed Ali ile Seyyit Atılal'ın daha iyi beslenmek için komünadan çıktıkları iddia ediliyor. Çoluk çocuğunu evde aç bırakmış iki yoksul işçinin bu maksatla komüna dışı kaldıklarını söylemek mantıksızlıktır. Özellik Seyyit Atılal arkadaş için böyle bir suçlama alçaklıktır. Onun mücadelesi 1932'de sona ermedi. Ömrünün sonuna kadar sürdü. O, 1950'lerde yedi yıl kapitalizm zindanlarında sınav vermiştir. En disiplinli komüne üyelerindendi. O, her zaman Şefik Hüsnü'lerle, Reşat Fuad'larla ayni safta, omuz omuza mücadele etmiştir. Anısına tüm Türkiye devrimcilerinin büyük saygısı vardır. Dışardan maval okuyan bir mücadele kaçağının yalanları Seyit Atılal'ların anısına gölge düşüremez.

Peki, niçin durup dururken bu arkadaşlara çamur atılıyor? Çünkü Seyyit Atılallar Reşat Fuad'ların gerçek yoldaşıdır. Çünkü onlar İ. Acar gibilerin fransiyoncu tezviratını tütün işçileri içinde etkisiz bırakmışlardır. Çünkü onlar Şefik Hüsnü'lerin, Reşat Fuad'ların yolundan sapmamışlardır.